

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci **navrhovateľky: T.**, bytom D., zastúpená Š., bytom D., proti **odporcovi: Obvodný pozemkový úrad v Považskej Bystrici**, so sídlom Centrum 1/1, Považská Bystrica, za účasti Slovenského pozemkového fondu Bratislava, so sídlom Búdkova 36, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. H 08/00137-R/1121-BEI-A-50, zo dňa 12. novembra 2008, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 13Sp/58/2008-24 zo dňa 5. mája 2009, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 13Sp/58/2008-24 zo dňa 5. mája 2009 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne potvrdil rozhodnutie odporcu (§ 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku – ďalej len „OSP“), ktorým odporca v zmysle § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) ako správny orgán príslušný podľa § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „zákon č. 503/2003 Z.z.“ alebo „reštitučný zákon“) rozhodol, že navrhovateľka nespĺňa podmienky uvedené v § 3 ods. 1 písm. j/ a o/ reštitučného zákona na navrátenie vlastníctva alebo priznanie práva na náhradu

za pozemky nachádzajúce sa v katastrálnom území Považská Bystrica, ktoré boli zapísané v pozemkovej knihe, v pozemnoknižnej vložke č. X., parcelné č. X., roľa o výmere 309 m², vykúpená výmera 79 m², parcelné č. X., roľa o výmere 626 m², z dôvodu, že tieto pozemky prešli na štát alebo inú právnickú osobu na základe kúpnopredajnej zmluvy zo dňa 15. apríla 1985, a to za kúpnu cenu stanovenú v súlade s Vyhláškou Slovenského cenového úradu č. 129/1984 Zb. o cenách stavieb, pozemkov, porastov, úhradách za zriadenie práva osobného užívania pozemkov a o náhradách za dočasné užívanie pozemkov (ďalej aj ako „vyhláška č. 129/1984 Zb.“) a taktiež, že pozemky neprešli na štát alebo inú právnickú osobu bez právneho dôvodu.

Krajský súd tak rozhodol v preskúmvacom konaní podľa § 250l a nasl. OSP následne po zrušení predchádzajúceho rozhodnutia odporcu č. B 05/00268-R/766-BE1-A50 zo dňa 23. augusta 2005, rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 11 Sp 97/2005 – 27, ktorým bolo odporcovi uložené dostatočne zistiť skutkový stav veci, a to vo vzťahu k možnej aplikácii ustanovenia § 3 ods. 3 reštitučného zákona, keďže, napriek tomu, že pozemky boli riadne vykúpené, v určitej časti neprešli do vlastníctva štátu.

Krajský súd rozsudok odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 3 ods. 1 písm. j/ a o/ reštitučného zákona, predložený administratívny spis a doplnené dokazovanie, vykonané v intenciách stanovených skoršie vydaným rozsudkom tým, že navrhovateľka nepreukázala, že by dňa 15. apríla 1985 spolu so svojim nebohým manželom uzatvorila kúpnopredajnú zmluvu v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok, poukazujúc zároveň na právne významné skutočnosti, a to, že za tieseň nie je možné považovať ponuku na dobrovoľný výkup nehnuteľností z 28. marca 1985, predchádzajúcu uzavretiu samotnej kúpnopredajnej zmluvy, a taktiež, že v danom prípade nie je možné vzhliadnuť existenciu nápadne nevýhodných podmienok, keď kúpna cena bola určená v súlade s vtedy platnými cenovými predpismi (vyhláška č. 129/1984 Zb.). Uviedol ďalej, že z doplneného dokazovania odporcu, predovšetkým z pripojeného geometrického plánu číslo 243-242-68/85 zo dňa 27. februára 1985 je zrejme, že časť vykúpenej parcely č. X. o výmere 79 m² a časť parcely (*správne malo byť uvedené „celá parcela“*) č. X. o výmere 626 m², boli začlenené do novoutvorenej (*správne malo byť uvedené „do už existujúcej“*) parcely č. X., a tieto sú v súčasnosti podľa informatívnej grafickej identifikácie súčasťou parcely C KN č. X., ktorá je podľa listu vlastníctva č. X. vo vlastníctve mesta Považská Bystrica. Námietku o absencii schválenia predmetnej zmluvy nadriadeným orgánom, resp. národným výborom najbližšieho vyššieho stupňa (§ 3 ods. 2 vyhlášky č. 90/1984 Zb. o správe národného majetku), spochybňujúcu platnosť kúpnopredajnej zmluvy, a dokazujúcu možnú existenciu ďalšieho reštitučného titulu v podobe prevzatia nehnuteľnosti bez právneho dôvodu, vyhodnotil za neopodstatnenú, keď mal za to, že kúpnopredajná zmluva schváleniu nepodliehala, nakoľko vykúpené nehnuteľnosti po prechode do vlastníctva štátu spravoval Mestský národný výbor Považská Bystrica. Na základe vyššie uvedených skutočností mal súd prvého stupňa za dostatočne preukázané, že odporca, aj s prihliadnutím na dôvody uvedené v rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 11Sp/97/2005-27 zo dňa 8. marca 2006 dokazovanie vykonal

dostatočne, dôkazy správne vyhodnotil, a preto jeho rozhodnutie ako vecne správne potvrdil (§ 250q ods. 2 OSP). O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP tak, že neúspešnej navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podala navrhovateľka v zákonnej lehote odvolanie vytykajúc krajskému súdu, že napriek právnemu názoru krajského súdu vyslovenom v jeho zrušujúcom rozhodnutí o možnej aplikácii ustanovenia § 3 ods. 3 reštitučného zákona na daný prípad, nerozhodol spravodlivo. Uviedla, že žiadosť o navrátenie vlastníctva podala už dňa 1. marca 2004, avšak len vo vzťahu k tej časti vykúpeného pozemku, ktorú nerušene so súhlasom vtedajšieho mestského národného výboru užíva už takmer 20 rokov, poukazujúc zároveň na tú skutočnosť, že táto časť nikdy neslúžila účelu, pre ktorý bola odňatá. Viackrát v odvolaní namietala, že žiada navrátenie vlastníctva len vo vzťahu k tejto časti pozemku, a nie k pozemkom, ktoré boli predmetom kúpnopredajnej zmluvy. Zdôraznila ďalej, že pozemky dobrovoľne nepredali, nakoľko tieto na predaj neboli za žiadnu cenu, a ponuku na dobrovoľný výkup nehnuteľnosti označila ako manéver, zakrývajúci vyhrážku a ultimátum, že v prípade negatívneho stanoviska sa začne vyvlastňovacie konanie. Namietla neplatnosť kúpnopredajnej zmluvy, keďže táto bola uzatvorená s použitím psychického nátlaku a len za podmienok, stanovenými jednou stranou, a preto mala za to, že v danom prípade je daný reštitučný titul uvedený v ustanovení § 3 ods. 1 písm. o/ reštitučného zákona, teda prevzatie nehnuteľnosti bez právneho dôvodu. Neplatnosť kúpnopredajnej zmluvy podložila ďalšími skutočnosťami, a to nezaregistrovanie predmetnej zmluvy štátnym notárstvom (§ 134 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v rozhodnom čase) a absencia jej schválenia príslušným orgánom (§ 3 ods. 2 vyhlášky č. 90/1984 Zb.). Záverom upriamila pozornosť na to, že pri odňatí pozemkov im bol ponechaný pozemok iba o výmere 230 m², čo bolo v rozpore s vtedy platnými právnymi predpismi a opätovne podčiarkla, že žiada iba o vrátenie oploteného pozemku o výmere 370 m², ktorý riadne užíva.

Odporca vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 10. septembra 2009, vyhodnotiac námietky navrhovateľky, obsiahnuté v odvolaní, za nedôvodné, účelové a nepodložené relevantnými dokladmi, zotrúvajúc na dôvodoch svojho rozhodnutia, navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c veta prvá a § 212 ods. 1 OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľky nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa

zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Zákon č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov je jedným zo zákonov reštitučného charakteru, ktorého cieľom je spolu s ostatnými reštitučnými zákonmi zabezpečiť tzv. reštitučné procesy zmiernenia niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo v zákone presne ustanovenom období vo vzťahu k presne vymedzenému okruhu osôb a na základe v zákone taxatívne ustanovených prípadov straty majetku. Preto pri aplikácii jeho ustanovení treba postupovať veľmi citlivo, aby nedošlo k ďalším krívdám.

Zákon č. 503/2003 Z. z. v § 1 upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu (zákon č. 229/1991 Zb. a § 37 až 39 zákona SNR č. 330/1991 Zb.). Vlastnícke právo sa vracia k pozemkom, ktoré tvoria:

- a) poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria,
- b) lesný pôdny fond.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 503/2003 Z. z. právo na navrátenie vlastníctva k pozemku podľa tohto zákona môže uplatniť oprávnená osoba, ktorá je občanom Slovenskej republiky s trvalým pobytom na jej území a ktorej pozemok prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v období od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 (ďalej len „rozhodujúce obdobie“) spôsobom uvedeným v ustanovení § 3.

Podľa § 3 ods. 1 písm. j/ reštitučného zákona, oprávneným osobám sa navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku kúpnej zmluvy uzavretej v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok.

Podľa § 3 ods. 1 písm. o/ reštitučného zákona, oprávneným osobám sa navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku prevzatia nehnuteľnosti bez právneho dôvodu.

Podľa § 5 ods. 3 reštitučného zákona sa na konanie vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní.

Predmetom rozhodnutia odporcu č. H 08/00137-R/1121-BEI-A-50 zo dňa 12. novembra 2008 boli nehnuteľnosti pôvodne zapísané v pozemkovej knihe v pozemnoknižnej vložke č. X., katastrálne územie Považská Bystrica, parcela č. X., roľa o výmere 309 m² (štátom vykúpená časť predstavovala výmeru 79 m²) a parcela č. X., roľa o výmere 626 m², ktoré boli na základe geometrického plánu č. 243-242-88/85 zo dňa 26. februára 1985 začlenené do už existujúcej parcely č. X. Navrhovateľka si žiadosťou zo dňa 1. marca 2004 a následne aj žiadosťou zo dňa 7. júla 2004 uplatnila nárok na navrátenie vlastníctva k vyššie uvedeným nehnuteľnostiam, pričom v obidvoch žiadostiach záverom uviedla, že žiada navrátenie

vlastníctva len ňou užívaného „oploteného pozemku“, a za zostávajúcu časť vykúpených nehnuteľností náhradu nežiada, a to titulom uzavretia kúpnej zmluvy v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok (§ 3 ods. 1 písm. j/ zákona č. 503/2003 Z. z.) a prevzatia nehnuteľnosti bez právneho dôvodu (§ 3 ods. 1 písm. o/ zákona č. 503/2003 Z. z.).

V predmetnej veci bolo predpokladom úspešnosti návrhu navrhovateľky preukázanie splnenia znakov tiesne a nápadne nevýhodných podmienok, ktoré by zakladali reštitučný nárok na vydanie nehnuteľnosti v súlade s ustanovením § 3 ods. 1 písm. j/ reštitučného zákona.

Reštitučné zákony nepredpokladajú (neprezumujú) ani jednu z podmienok, stanovených v príslušných ustanoveniach jednotlivých zákonov (v danom prípade § 3 ods. 1 písm. j/ zákona č. 503/2003 Z. z.), takže pre úspešné uplatnenie nároku musí oprávnená osoba preukázať súčasnú existenciu tiesne aj nápadne nevýhodných podmienok v čase uzavretia zmluvy. Splnenie oboch týchto podmienok pritom nemožno bez ďalšieho vyvodiť priamo ani zo zákona ako určitú fikciu a vždy prítomnú súčasť majetkových dispozícií medzi štátom a fyzickou osobou, ale ani zo všeobecnej situácie, jestvujúcej, či už v štáte ako celku (danej napr. politickým, právnym a ekonomickým systémom) alebo v niektorom z jeho regiónov, či lokalít (napr. určených na rozsiahlu investičnú akciu); vždy je preto potrebné skúmať, či táto všeobecná situácia v konkrétnom prípade toho - ktorého konajúceho mala za následok uzavretie zmluvy v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok.

Požiadavku „tiesne“ ako aj požiadavku „nápadne nevýhodných podmienok“ treba posudzovať vždy v konkrétnom prípade s prihliadnutím na konkrétne okolnosti. V tejto súvislosti odporca, ako aj krajský súd splnenie podmienky „nápadne nevýhodných podmienok“ posudzovali vo vzťahu k stanovenej kúpnej cene (táto bola určená v súlade s vyhláškou č. 129/1984 Zb.).

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „ústavný súd“) vo svojom náleze sp. zn. I. ÚS 154/08-32 z 26. februára 2009 (bližšie pozri www.concourt.sk) vyslovil, že cenová vyhláška svojou koncepciou a konkrétnymi ustanoveniami jednak odrážala delenie vlastníctva na osobné a súkromné, ako bolo vytvorené marxistickou ekonomickou náukou, jednak zásadu vtedajšieho československého práva, že pozemok nemožno kvalifikovať ako predmet osobného vlastníctva, ako vyjadrenie cieľového zámeru, že všetky pozemky majú byť v budúcnosti vlastníctvom štátu, čím diskriminovala veľmi výrazne dve skupiny vlastníkov, ktorým by inak patrilo rovnaké postavenie a ich vlastníckemu právu rovnaký zákonný obsah. V konkrétnom prípade išlo o pozemky, ktoré boli posúdené ako súkromné vlastníctvo (§ 14 až § 17 vyhlášky č. 73/1964 Zb., resp. § 13 až § 16 vyhlášky č. 47/1969 Zb.), pričom pokiaľ niektoré pozemky už slúžili alebo mali slúžiť svojim určením na realizáciu osobného vlastníctva, napr. v podobe rodinného domčeka, boli posudzované odlišne a vyhlášky ustanovovali cenu za 1 m² viacnásobne vyššiu ako pri pozemkoch nezastavaných. Znamenalo to, že pozemky, na ktorých už stáli napr. rodinné domčeky, zostávali

naďalej vlastníctvom majiteľov týchto domčekov, a pri predaji, či vyvlastnení sa na ne vzťahovala sadzba vyššia.

Tento rozporuplný postoj k vlastníctvu, ktorý bol cenovými vyhláškami celkom zámerne zavedený, musí nutne nájsť svoj výraz pri úvahe o tom, čo treba chápať ako „nápadne nevýhodné podmienky“ pri aplikácii všetkých reštitučných zákonov, teda aj zákona č. 503/2003 Z. z.. Nemôže preto slúžiť ako zábrana, aby v súčasnej dobe bol realizovaný zámer daný citovaným zákonom, t. j. reštitúcia majetku osobám, ktorým bol štátom odňatý, aj keď ide len o čiastočnú nápravu krívd.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie vyslovený právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky zhodne s názorom odporcu i súdu prvého stupňa konštatuje, že v prejednávanej veci podmienka „nápadne nevýhodných podmienok“ splnená nebola. V spomínanom náleze ústavný súd, zdôrazniac výraznú diskrimináciu vlastníkov vlastníacich pozemky kvalifikované cenovými vyhláškami ako súkromné vlastníctvo, uviedol, že práve rozporuplný postoj predchádzajúcej spoločnosti k vlastníctvu bol prevtelený do cenových vyhlášok tak, aby bola porušená ekvivalentnosť dohodnutých zmluvných podmienok v neprospech vlastníkov týchto pozemkov, a to tým, že im boli pozemky „súkromnej povahy“ vyvlastňované, resp. vykupované za cenu 0,40 Kčs za 1 m², na rozdiel od zastavaného pozemku alebo pozemku určeného na stavbu, kde sa cena za 1 m² pohybovala v závislosti od lokality od 20,--Kčs (napríklad v Bratislave), až do 4,--Kčs v ostatných mestách. S poukazom na uvedené, preto najvyšší súd posúdil kúpnu cenu stanovenú s vtedy platnou vyhláškou č. 129/1984 Zb. (9,--Kčs za 1m²) za primeranú, a to vzhľadom na podmienky existujúce v období uzavretia kúpnej zmluvy.

V súlade ustálenou judikatúrou (napr. rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/93/97, č. 12/1998 ZSP, 2 Sž-o-KS 1/2004, č. 95/2006 ZSP, spomínaný nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/08-32 z 26. februára 2009) pod pojmom „tieseň“ treba rozumieť taký hospodársky, sociálny alebo psychický stav, ktorý na konajúceho dolieha takým spôsobom a takou závažnosťou, že urobí právny úkon, ktorý by inak neurobil alebo u dvojstranných konaní by úkon neuzavrel. Tieseň musí mať základ v objektívne existujúcom a pôsobiacom stave, musí pre ňu byť daný objektívny dôvod a súčasne sa musí stať aj pohnútkou pre prejav vôle konajúcej dotknutej osoby tak, že koná vo svoj neprospech. Pritom tieseň nemožno chápať ako jednorazový akt, ale aj v širších súvislostiach ako dlhodobý proces, ktorého výsledkom bolo to, že fyzická osoba urobila ako vlastník úkon, ktorý by inak v právnom štáte neurobila.

V preskúmvanej veci odporca a rovnako aj prvostupňový súd hrozbu vyvlastniť predmetné nehnuteľnosti nepokladal za preukázanú tieseň. Odvolací súd sa však s uvedeným názorom nestotožnil, keď mal za to, že navrhovateľka nepochybne preukázala, a to obzvlášť svojou spätosťou so žiadaným pozemkom, ktorý do dnešného dňa nepretržite užíva, že tento, a to napriek tomu, že na predaj nebol, pod hrozbou vyvlastnenia v tiesni odpredala.

Podľa § 3 ods. 3 reštitučného zákona, ak bolo v období od 1. apríla 1964 do 31. decembra 1989 odňaté vlastnícke právo k pozemku bez vyvlastňovacieho alebo iného rozhodnutia orgánu štátu, alebo bez registrácie kúpnej zmluvy štátnym notárom, oprávnená osoba má právo na navrátenie vlastníckeho práva k pozemku, ak pozemok nebol odňatý, ale zostal v držbe oprávnenej osoby odo dňa zrušenia vlastníckeho práva v evidencii nehnuteľností do dňa uplatnenia práva podľa § 5 ods. 1, a ak k tomuto pozemku nebolo v evidencii nehnuteľností zapísané vlastnícke právo štátu, inej fyzickej osoby alebo právnickej osoby.

Reštitučný zákon v citovanom ustanovení priznáva oprávnenej osobe právo na navrátenie vlastníctva k pozemku, za kumulatívneho splnenia taxatívne ustanovených podmienok, a to

- odňatia vlastníckeho práva v období od 1. apríla 1964 do 31. decembra 1989 bez vyvlastňovacieho alebo iného rozhodnutia orgánu štátu, alebo bez registrácie kúpnej zmluvy štátnym notárom,
- pozemok oprávnenej osobe odňatý nebol, zostal v jej držbe odo dňa zrušenia vlastníckeho práva v evidencii nehnuteľností do dňa uplatnenia práva podľa § 5 ods. 1,
- k predmetnému pozemku nebolo v evidencii nehnuteľností zapísané vlastnícke právo štátu, inej fyzickej osoby alebo právnickej osoby.

Na možnosť aplikácie vyššie citovaného ustanovenia poukázal Krajský súd v Trenčíne vo svojom rozhodnutí vydanom pod sp. zn. 11Sp/97/2005 dňa 8. marca 2006. V intenciách právneho názoru krajského súdu vyslovenom v uvedenom rozhodnutí správny orgán doplnil dokazovanie, zamerajúc sa predovšetkým na zistenie, či v danom prípade neboli splnené podmienky na navrátenie vlastníctva k žiadanému pozemku v zmysle ustanovenia § 3 ods. 3 reštitučného zákona.

Posúdiac doložený geometrický plán č. 243-242-68/85 z 27. februára 1985, výpis z listu vlastníctva č. 4376, pre katastrálne územie Považská Bystrica a vyjadrenie Mestského národného výboru v Považskej Bystrici č. ÚP 324/1990, z ktorých nepochybne vyplýva, že žiadaná, avšak geometrickým plánom presne nevymedzená časť pozemku (dotknutý pozemok je súčasťou parcely č. X.), zostala v nepretržitom užívaní navrhovateľky odo dňa zrušenia vlastníckeho práva v evidencii nehnuteľností do dňa jej uplatnenia práva podľa § 5 ods. 1 reštitučného zákona, odvolací súd konštatuje, že v prejednávanom prípade nedošlo ku kumulatívne naplneniu zostávajúcich dvoch podmienok nevyhnutných na vydanie rozhodnutia o navrátení vlastníctva k pozemku podľa § 3 ods. 3 reštitučného zákona, keďže k odňatiu vlastníckeho práva došlo na základe kúpno-predajnej zmluvy z 15. apríla 1985, nepodliehajúcej podľa § 134 ods. 2 Občianskeho zákonníka, platného v rozhodnom čase, schváleniu štátnym notárstvom a navyše, parcela č. X., súčasťou ktorej je žiadaná časť pozemku, je vo vlastníctve Mesta Považská Bystrica.

K námietke navrhovateľky, poukazujúcej na neplatnosť kúpnopredajnej zmluvy z dôvodu jej neschválenia nadriadeným orgánom, resp. národným výborom najbližšieho vyššieho stupňa (§ 3 ods. 2 vyhlášky č. 90/1984 Zb.), resp. z dôvodu jej nezaregistrovania štátnym notárstvom, odvolací súd uvádza, že tieto neobstoja, nakoľko predmetná kúpnopredajná zmluva schváleniu, ani registrácii nepodliehala. Z uvedeného teda jednoznačne vyplýva, že v danom prípade neprichádza do úvahy aplikácia ustanovenia § 3 ods. 1 písm. o/ reštitučného zákona, a to prevzatie nehnuteľnosti bez právneho dôvodu, keďže predložená zmluva je v zmysle práva zmluvou perfektnou.

Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky záverom nedá nepoznamenať, že sledovaným úmyslom navrhovateľky, zachytenom v jej žiadostiach o navrátenie vlastníctva k pozemkom, bolo nadobudnutie vlastníckeho práva k časti pozemku ňou nepretržite užívanom. Dosiachnutiu navrhovateľkou zamýšľaného stavu, a to aj v prípade právoplatného rozhodnutia správneho orgánu osvedčujúceho existenciu reštitučného nároku - kúpnej zmluvy uzavretej v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok, v podobe navrátenia vlastníctva k žiadanému pozemku, by s poukazom na ustanovenie § 6 ods. 1 písm. a/ reštitučného zákona, bránila právne relevantná skutočnosť, spočívajúca v existencii vlastníckeho práva, svedčiaceho v prospech Mesta Považská Bystrica.

Nepochybil preto krajský súd, ak napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací s poukazom na závery uvedené vyššie posúdil námietky navrhovateľky, uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu ako nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť rozhodnutie správneho orgánu ani prvostupňového súdu v danej veci. Preto napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 OSP a § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP s poukazom na § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko navrhovateľka nebola v odvolacom konaní úspešná a odporcovi trovy odvolacieho konania nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 16. júna 2010

**JUDr. Jozef Hargaš, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth